

Terwijl mevrouw van Rupelmonde boven bezig is met de ceremoniën van haar toilet, en Tervooren door den gloeienden zomerdag ten stadhuize tijgt, zijn vader en dochter alleen in den kamer aan den tuinkant: de porceleinkamer. Deze kamer munt uit door lichtheid. Over het zacht als een zomerweide dragend, korenbloemen kleurig tapijt zijn maar wat lage meubelen verspreid, zoodat er veel blijde ruimte is en alle aandacht wordt getrokken door de versteende bloemenweelde van het fijn-geaderd porcelein, dat achter de vele dunne glazen deuren staat opgestapeld. Er zijn hooge, slanke vazen als leliën en schalen als Chineesche pagoden. Er zijn lange, puntige porceleinen manden, die op hangende bruggen gelijken. En dan weer opeens tusschen de massale stukken de kleinere gebruiksvoorwerpen, eierdopjes, miniatuurwaren en schoteltjes, waar blauwe figuren als vlinders op neergestreken zijn. En al deze dingen worden voor het onderzoekend oog een oud verhaal, een zonderlinge wijsbegeerte. Op een der theekoppen leidt een Chinees een bok voort aan zijn staart, een ander stuk van het theeservies vertoont een diepzinnige ironische geschiedenis.

Een heel eilandenlandschap opent zich, met bergen aan de eene, en een verlaten paleis met gekrulde daken aan de andere zijde. De eilanden zijn verbonden door een drie-bogige brug. Daarover schrijden twee mannetjes. De achterste draagt een last op zijn gebogen nek, hij bezwijkt er haast onder, maar de voorste betoogt tot hem en wijst hem met zijn breed ommouwden arm, wijst naar een vogelvlucht in v-vorm, die roerloos in den hemel hangen blijft.

Langs al die schatten bewegen zich de lokkige hoofden van vader en dochter. — Ziet hoe ze elkaar gelijken, de beide spits toeloopende schrandere gezichten, vol van een innerlijke bewogenheid, rossig getint, de haren in de slapen geplant en uit de slapen opgroeiend op dezelfde wijze bij beiden, de bijna blonde zilverwitte haren van den vader, de bijna zilver glanzende, blonde haren van de dochter. Met gretige haast leidt de vader zijn dochter mee, hij heeft haar vingertoppen gevat, als een minnaar, die vlucht met zijn geliefde. —

Heel aan het einde van de ranke galerij houdt hij haar staande, het is daar waar de roode schijn der rozen en rhododendrons van den tuin zich uitspreidt over het blauw-witte tapijt, en waar de geur van bloemen en gras en aarde, die uit den tuin naar binnen wolkt, hen reeds omvangt. — Bedrijvig trippelt de kleine vader op den drempel, die tusschen tuin en kamer ligt, met bevende handen nadert hij de deur van de hoek-kast, — hij durft het fijne, vergulde sleuteltje niet beroeren, zoo trilt hij van innerlijke nervositeit. Maar een fijne blanke hand legt zich verkoelend op zijn polsen. „Laat mij maar, vader,” — zij draait het sleuteltje om met de behendigheid, waarmee zij een draad door een naald trekt, en zie, daar waait de dunne kastdeur open, en geeft de schatten, die hij bewaakt heeft, prijs.